

CAMINANTE NO HAY CAMINO, SE HACE CAMINO AL ANDAR. (Machado)

Sense fer utopia de la premonició del poeta, si acceptarem que una bona preparació escolar era, i continua essent, un bagatge imprescindible per a desafiar les inclemències que sorgeixen en el pedregar i tortuositats dels camins de la vida. Per això presentem avui aquest memorial de les Escoles Pereanton con un homenatge dels alumnes que al seu dia assadollaren l'avidesa de la seva set de cultura a les seves fonts, i alhora d'agraïment al professorat que en cada època ha prodigat coneixements i paciència en el seu comès.

Si bé és natural, de tant en tant, ventar les ales per albirar nous horitzons, també és necessari disposar de bones arrels per no perdre la brúixola, ja que quant més aprofundides siguin aquestes, tant més valuós serà el bagatge cultural que ens acompanyarà en cada singladura de la vida, i quan calgui, tindrem el recurs d'un port adient al nostre abast.

La llavor sembrada des del Pereanton a les nostres consciències juvenils ha tingut repercussions diverses en quantitat i qualitat, i és agradable comprovar a través de la maduresa de cadascú com bona part d'aquella mainada, de grans, han esdevingut hàbils capitans d'empresa, alguns esportistes aplaudits, reconeguts professionals en el camp de la medicina, dins les professions liberals, la política... tots els ciutadans que han estimat Granollers, i des dels afers més humils però tan necessaris, -entitats cíviques,

de veïns, culturals, esportives...- han col·laborat a fer de la ciutat (dins el possible) aquell ideal de convivència intuït en la seva adolescència, avui admirat per propis i forans que ens visiten.

Que encara resten esforços a esmerçar en les noves fites que s'apunten? és clar que sí, ja que és sabut que no hi ha límit, i cada època enlaira més el llistó de les conquestes. No obstant una de les lliçons apreses està en l'assaig d'un mínim d'orgull en la pròpia estimació per evitar de pidolar el que som capaços de conquerir amb el propi esforç. Granollers serà el que les noves generacions es proposin que sigui, i una convivència planera i més estable serà possible per poc que el treball i l'esforç necessari sigui compartit per la ciutadania.

Més esforç i menys feixuc, serà el camí, quants més siguem a compartir-lo; més satisfactori i més plaent, quant més civisme i dedicació hi esmercem.

R. Roca Barrera